

Slechts op zijn studeerkamer heb ik Scholten gehoord. Ik ben zeker dat velen deze aflevering van Elsevier alleen reeds om de afbeelding dier studeerkamer willen bezitten. Zij was groot. Een drietal vensters gaf uitzicht op een uitgestreken tuin. Twee wanden waren door eerbiedwaardige boekenkasten van den vloer tot den zolder geheel ingenomen. In de ruimte der zaal verdwenen eenige tafels. De schrijftafel stond links van den schoorsteen. Voor dien schoorsteen een hooge porceleinen kachel. En op die kachel, uitdrukking van Scholten's geest, het ruitersstandbeeld van den Zwijger. In deze omgeving woonde, arbeidde, dacht de wijsgeer.

Studeerkamer van Prof. Scholten.

Welk eene figuur was het, die zich hier bewoog! Hoog was de gestalte. Het gelaat sprak van kracht. De mond was door scherpe trekken omgeven, maar uit de blauwe oogen sprak weemoed.

In later jaren heb ik het voorrecht gehad wekelijks een middag met Donders saam te zijn op diens studeerkamer. Maar nooit betrad ik de benedenkamers van dat huis op de Kromme Nieuwe Gracht te Utrecht, door den grooten physioloog bewoond, of van zelf kwam de vergelijking met Scholten in mij op. Gelijk bij Donders zoo ook bij Scholten: indrukwekkende harmonie van persoon en omgeving, bij beiden grootheid en éénheid.

In die studeerkamer gaf Scholten, de laatste jaren van zijn ambtelijk leven, college. Wij kwamen binnen. Klein was ons aantal, meest niet grooter dan tien of twaalf. Wij plaatsten ons aan de tafels. Voor een klein tafeltje was